

KEHOTTA

Kehotus (kreik. paraklēsis) esiintyy vain kerran (Room. 12:8) armolahjojen luetteloissa. Se oli kuitenkin yksi apostolien, profeettojen ja presbyteerien olennaisista tehtävistä; se juurtuu VT:n ja juutalaisuuden uskonnolliseen elämään ja jatkuu nykyisessä Kirkossa.

VT. VT.

Jumalan todistajat eivät ole koskaan tyytyneet esittämään kylmän viileästi Jumalan suunnitelmaa pelastuksesta. Pappien puheet (kuten 5. Moos. 4–11), profeettojen puheet (kuten Jes. 1:16 ff.) ja viisaukskirjallisuuden puheet (kuten Sananl. 1–9) puhuttelevat kuulijoiden sydäntä yhtä lailla kuin heidän mieltään: ne kutsuvat, rohkaisevat ja kannustavat heitä Jumalan nimissä kuuntelemaan, kääntymään ja etsimään Jumalaa. Muinaisista ajoista makkabilaisaikaan asti liike ja kutsu ovat samat: ei saarnata kehottamatta rohkeaan uskollisuuteen Jahvea ja hänen lakiaan kohtaan (5. Moos. 5:32; 6:4 ff.; 32:45 ff.), erityisesti vainoissa (2. Makk. 7:5) tai pyhän sodan aikana (2. Makk. 8:16; 13:12), jolloin painokkaasti kehoitetaan tekemään parannus, uskomaan evankeliumiin, seuraamaan sitä ja pitämään sen sana. Samoin apostolit rukoilevat ja kehottavat kansanjoukkoja ottamaan vastaan sanomansa ja ottamaan kasteen (Ap. t. 2:40). Kristillisissä yhteisöissä profeetta rakentaa, kehottaa ja rohkaisee (1. Kor. 14:3), kuten myös Timoteuksen ja Tituksen tulee tehdä (2. Tim. 4:2; Tit. 1:9). Näin vain jatketaan yhtä apostolisen viran olennaisista tehtävistä (Ap. t. 11:23; 14:22; 15:32; 16:40; 1. Tess. 3:2), josta Paavali selittää selvästi: ”Se on, hän sanoo, kuin Jumala kehottaisi meidän kauttamme” (2. Kor. 5:20; vrt. 1. Tess. 2:13). UT:n kirjoitukset sisältävät näin lukuisia kehoituksia; tämä on Heprealaiskirjeen (Hepr. 13:22) ja Pietarin ensimmäisen kirjeen (1. Piet. 5:12) olennainen tarkoitus. Tavallisten kristittyjenkin tulee kehottaa toisiaan (2. Kor. 13:11; Hepr. 3:13; 10:25) Kirkon rakentamiseksi.

RD

Katso myös: → charismes — consoler — education — enseigner — Saarnata